

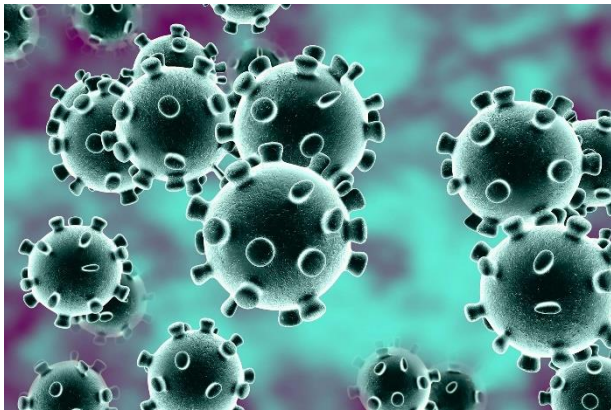
Schriftlezing: Openbaring 2: 12-17

¹²Schrijf aan de engel van de gemeente in Pergamum:

“Dit zegt hij die het scherpe, tweesnijdende zwaard heeft: ¹³Ik weet waar u woont, namelijk waar Satans troon staat. U bent mijn naam trouw gebleven en hebt uw geloof in mij niet verloochend, ook niet toen Antipas, mijn betrouwbare getuige, werd gedood in uw stad, waar ook Satan woont. ¹⁴Maar enkele dingen heb ik tegen u: sommigen houden vast aan de leer van Bileam, die Balak liet weten hoe hij voor de Israëlieten een val moest opzetten, waardoor ze heidens offervlees zouden gaan eten en ontucht zouden plegen. ¹⁵Zo is het ook bij u: sommigen houden op dezelfde manier vast aan de leer van de Nikolaïeten. ¹⁶Breek toch met het leven dat u nu leidt, anders kom ik binnenkort naar u toe en zal ik hen met het zwaard uit mijn mond bestrijden.

¹⁷Wie oren heeft, moet horen wat de Geest tegen de gemeenten zegt. Wie overwint zal ik van het verborgen manna geven, en ook een wit steentje waarop een nieuwe naam staat die niemand kent, behalve degene die het ontvangt.”

Gemeente van onze Heer Jezus Christus,

We worden allemaal geraakt door de crisis die veroorzaakt wordt door het coronavirus. Het kleine beestje legt ons leven lam. In he begin zeiden mensen nog dat we van een mug een olifant maakten. Van een klein probleem iets groots maken. We hebben hier toch te maken met een gewoon griepje. Inmiddels weten ze ook in New York beter. De meeste besmettingen in de wereld. De ziekenhuizen kunnen het niet aan. Minister president Rutte heeft uitgelegd dat we In Nederland inzetten op het beheersbaar houden van het virus. Dit betekent dat 50 % van de mensen er mee besmet zal raken. We bouwen zo groepsimmunititeit op. De samenleving zit daarom nog niet geheel op slot, maar ligt wel zo goed als stil en van iedereen wordt verwacht zich aan de regels te houden. We leven allemaal in een soort van isolement.

Zo veel als mogelijk thuis blijven en anderhalve meter afstand houden.

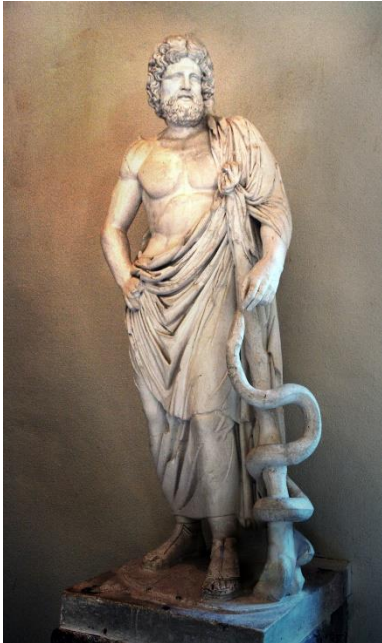

Vanmorgen wil ik met u een visioen delen van iemand die ook in isolement zat. Het is Johannes op Patmos. Als vervolgd christen gevangen en kijkend naar een wereld op drift in het jaar 70. Hij ziet aan de Turkse Kust zeven steden met zeven gemeenten aan wie hij zeven brieven schrijft. De tweede brief is aan de gemeente in de stad Pergamum.

Pergamum was aan het begin van onze huidige jaartelling een zeer belangrijke stad. Het was het centrum van de hellenistische cultuur. We zouden het ook het godsdienstig middelpunt kunnen noemen van het Oosten, zoals Rome dat was van het Westen. Vroeger was het in het bezit geweest van de op één na grootste bibliotheek ter wereld. In Pergamum was in 29 voor Christus als eerste plaats de keizerverering in het leven geroepen. De dictator uit Rome werd religieus geëerd. Zou dat de troon zijn?

Johannes zag in deze heuvel bedekt van tempels en altaren waar naast de keizer uit Rome de Griekse oppergod Zeus werd aanbeden. De apostel zag een tegenstelling met de berg des Heren en hij vond hij daarin een reden om Pergamum als de troon van de satan te betitelen.

De verering van Zeus is in Pergamum verbonden geweest met de cultus van Asclepius, de god der geneeskunde. U ziet hem hier afgebeeld met een staf met daarom heen een slang. De God Asclepius is op verschillende zuilen afgebeeld als een slang omgeven door vele andere slangen, omdat de slang zich telkens verjongt en onaantastbaar voor de dood lijkt. Pergamum was bekend vanwege haar antiek medisch centrum : Het asklepiion. Het was een kuuroord waar veel mensen naar toe gingen. Onderaardse gangen om tot rust te komen. Een tempel voor de behandeling met hypnose, psychotherapie en slaapkuren. Ook kruiden en muziek stonden bij de geneesheren hoog genoteerd. De medische verzorging stond in Pergamum op hoog niveau.

Wij kennen de slang van die god Aesclepius van de esculaap, de staf omgeven door de slang als symbool op de auto van de huisarts, ambulance en apotheek. Niemand beseft zich dat dat we eigenlijk heel vertrouwd zijn met de aesclepius als we ambulances en artsen zien rijden en naar de apotheek gaan.

Toch is er iets gekks aan de hand met het medisch kuuroord in Pergamum.

Boven de toegangspoort van het kuuroord stond geschreven: 'In naam der goden, de toegang is verboden aan de dood'. Daarmee wilde men aanduiden dat men in staat was iedere zieke te genezen, maar niet iedere zieke werd toegelaten. Als de priester-artsen na enig onderzoek tot de conclusie kwamen dat genezing niet mogelijk was, werd de patiënt niet toegelaten. De priester-artsen beheersten het hele leven. Ze waren ook bankdirecteuren.

Er vonden ook nooit begrafenissen van te vroeg overledenen plaats in Pergamum, omdat de ongeneeslijk zieken er geen toegang hadden. Zij werden geïsoleerd.

Pergamum bestond eigenlijk uit twee delen. De Acropolis, het hoge deel op de berg met het culturele leven en de Necropolis, de dodenstad met de ongeneeslijk zieken onder aan de berg.

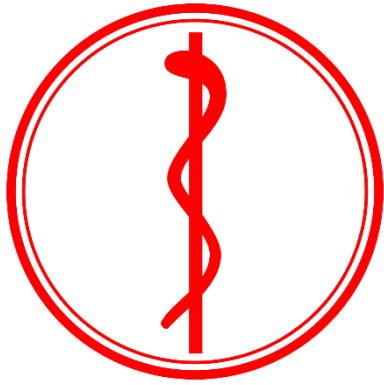
Johannes bemoedigt de Christenen in Pergamum. In hun situatie aanbidden ze niet Asclepios als eerste Heiland en Redder, maar Jezus. Ze houden vast aan zijn naam. Ze geloven in een God die het juist opneemt voor de mensen die weggevaagd worden, die het onderspit delven. Een God die bij wijze van spreken in de necropolis gaat wonen en niet in de Acropolis. Zo is Hij God, Hij ziet de ellende van de mensen en hoort hun zuchten. Jezus, als Zoon van de Eeuwige, is niet gekomen voor de mensen die zichzelf kunnen genezen. Hij wordt zelf ziek met de mensen, hoe dwaas het ook klinkt. Een Man van Smarten, vertrouwd met ziekte, hij wordt veracht. Hij is de gewonde helper. De zieke genezer. De levende tussen de doden. De dode tussen de levenden.

Want zo wordt de belofte van kracht aan het slot van de brief voor mensen in de necropolis: 'wie overwint, wie het uithoudt, hem of haar zal ik geven een witte steen en op die steen een nieuwe naam geschreven'.

Dat is een belofte voor de mensen in de necropolis de dodenstad.

Een steen beeldt het duurzame eeuwige uit van een mensenleven. Op veel graven in Israël wordt boven op een zware steen, losse stenen en keien gelegd. Zoals wij in Nederland bij een bezoek aan een graf bloemen leggen of een plant neerzetten, zo legt men in Israël een steen op het graf. De bloemen zijn voor ons een teken van zorg en aandacht. Een blijk van verbondenheid en gedachtenis, ook na het sterven van de ander. Maar een steen blijft. Zelfs in de hete zon. Het is beeld van leven dat God schenkt dwars door alles heen.

Voor alle vergeten mensen, voor alle vernederde mensen: een witte steen met een nieuwe naam. Dat wil zeggen: bij God blijven we onszelf, maar alles blijft niet bij het oude. We krijgen een nieuwe naam, dat wil zeggen onze oude naam wordt vernieuwd.

Nog even het symbool van de slang. Het symbool van onze artsen. De esculaap. Nu weigeren de artsen de ongeneeslijk zieken niet meer. Als ze geweigerd moeten worden vanwege een tekort aan IC bedden, dan gebeurt dat met tranen in de ogen. Uit onmacht. Ze zijn met mens en macht bezig om levens te redden. Er zijn er die zelf besmet raken en overlijden. In die zin heeft Jezus, naast de eed van Hippocrates die de artsen moeten afleggen, ook invloed op de geneeskunde van nu.

Nu leven we allemaal in een isolement en zijn de theaters, scholen en bibliotheken zijn dicht. Sommige steden in Europa lijken op de necropolis van Pergamum. Het leven is er uit.

Het gaat er om dat we het volhouden.wie het overwint, wie het uithoudt,...
Met dat volhouden moeten we elkaar helpen,....door met elkaar verbonden te blijven,.....zodat we van een coronavirus als mug geen olifant maken die door de porseleinkast van ons leven raast.

Laten we het vooral volhouden met elkaar.

Met de woorden die we internet tot ons kregen van de Prot. Gemeente Heerenveen: Houd

moed, heb lief.

We nemen ze graag over. Ook bij ons komt een spandoek aan de kerke te hangen met deze woorden.

Laten we elkaar armee vasthouden.

Amen.